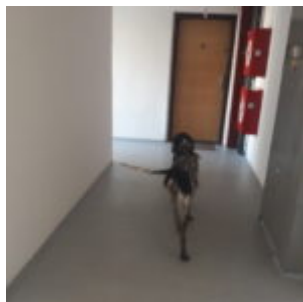

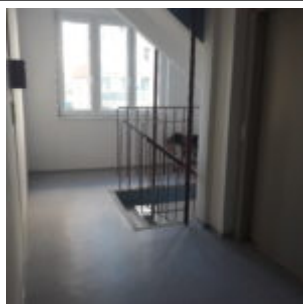
Když teda Tali vypadla od Danušky jak velká voda a dostalo se jí mého ujištění, že jasně, počítala jsem s tím, že taky spolu půjdeme, byla celá nadšená.

Nadšená Tali je začasto krapítek problém, páč je z ní neovladatelný nukleární hovado. Leč dnešního dne opět překvapila. Poté, co opustila Danušky byt bez toho, že by ho srovnala se zemí a roztančila se radostí, že taky půjde ešče ven, vrátila se zpátky k nám do bytu a drapla tam pana Sobíka. Aby s ním ve svý radosti vykroužila asi 315 okruhů kolem výtahů a schodů a.... aby si ho poté i vytáhla sama od sebe ven na procházku. Prej, že obvyklý vyvenčení kolem výtahu mu dneska nestačí a půjde taky ven. Rozhodně jsem nebyla proti. Baví mě takovýhle psí nápady, který nejsou úplně tak jako psí. Páč není mnoho čoklidů, který choděj ven s plyšákem, že jo Rumoušku a Koněve? (tímto netvrdím, že jest to výsadou čistě naší vižlý rodiny, tyhle švihlý nápady má nejedna vižla a pochopitelně nejen ta, ale tak nějak je to u těch vižel poměrně častej jev.)

Mizerná kvalita obrazu, snad nejmizernější jaká může být, ale aspoň pro představu □

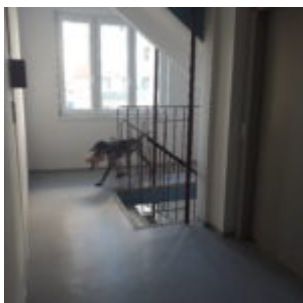

Tak podte pane Sobíku, půjdem se venčit

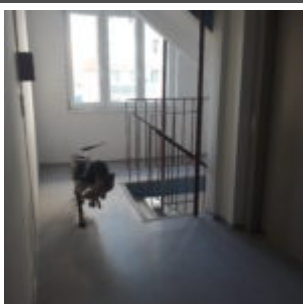

Hezky pěkně okolo to vezmem □

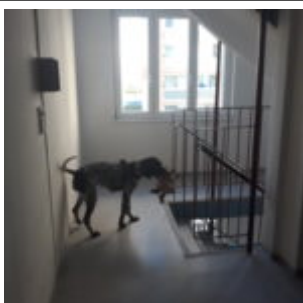
Na krátko a supr II.

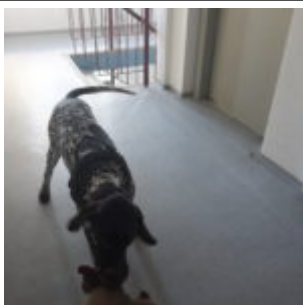
To sem se naučila od Rumouše taklenc pěkně cirkulovat

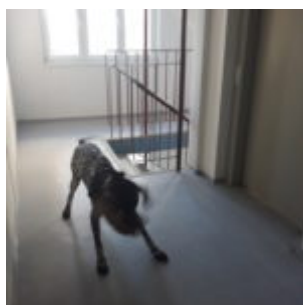
Tááák a pěkně sme se prošli, co?

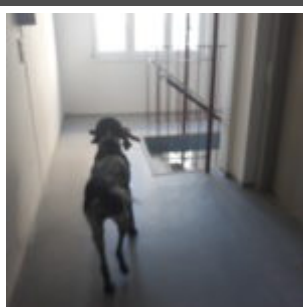
A co kdybychom vzali pana Sobíka ven?

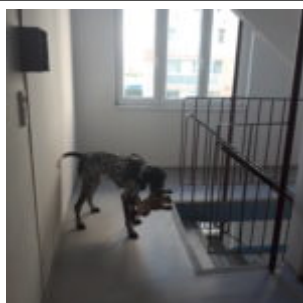
Jooo! Vemem ho s sebou!

Trochu panu Sobíkovi taky provětráme faldy

A de se!

Tak demeuž?

Jásavým krokem se Tali přemístila ke vchodovým dveřím a spořádaně vyšla ven. Tam ji zblejskly Dášenky. Ty na ní štěkají pokaždý, když ji vidí. A teď když místo hlavy měla pana Sobíka řvaly už tuplem. A dekovaly se. To bylo Tali líto a tak se za nima vydala. I s tím sobem. Dášenky značně zrychlily a zmizely. “Kam šly jako?” čučela Tali a flusla sobíka na trávu. “Škoda holky, mohly sme si zablbnout.”, dumala tam chvíli a pak se vydala za mnou. “Hmmm, to je dobrý tohleto, sama jde za mnou, Talinka??” “Ptala jsem se jí. “A kde máš pana Sobíka?” “A jooo, vlastně.” a šupajdila zpátky. Drapsla ho a hrdě nesla na louku.

Helejte víte jak mě tohle blaží, takovydle hovádiny a pitominy?? Kdy z ní není jen prostě pes, ale takhle si blbne?? To je super . A stejně tak bylo potom super to, že vnímla mou informaci, že dolů k rybníčkům se prostě dneska nepůjde a má tady být se mnou. Když doběhla, hodila

jsem jí sobíka do vejšky a ona si ho drapsla ve vzduchu, jak krahujec svou oběť a kroužila vítězný kolečka. Pak jsme se chvíli přetahovaly a dvakrát jsem udělala to, že dostala čekej a já milýho sobíka poodnesla, vrátila se k ní a vyslala ho za ním. Při třetím kole jsem při návratu nešla k ní, ale hodně bokem a než mohla vyrazit za sobíkem, musela přiběhnout na přivolání. Supr provedení, musím ji pochválit. A pak jsme se prostě vydaly loukou jen tak. Chvíli nesla sobíka ona, chvíli já a já si tiše užívala to, že nikam neprchá a jsme tam pospolu. Trošku jinak, než s normálním psem, pravda, ale jsme.

V jednu chvíli odložila sobíka u křoví za chodníkem, hluboce se zamyslela a pak se zhoupala a vypálila zpátky na louku. Čekala jsem, co z tohodle teda pojde. No ☐☐ pošlo z toho..... ehm... zkrátka to jsem netušila, že když se někdo zamyslí, může se z toho až potento ☐☐ . Možná to bylo radostí z toho, že jí přepadla myšlenka ☐☐ Což je pro ni jev neznámý. ☐ Dokroužila zpátky za mnou a tak jsem se otázala, kdeže má toho pana Sobíka. "Sobíka?? SoBÍKAA?? Co je Sobíka? Nevim!" Stála tam a tvářila se značně tupě. Pravděpodobně tím předchozím úkonem tu vzácnou myšlenku rovnou i vytlačila a ta teď odpočívá tiše v odpadáku na psí bobky. "No sobíka, Talinko, kde máš sobíka? Někde támhle si ho nechala." máchla jsem rukou ke křoví. "Fakt jako sem tam něco nechala?? Já??? Já sem tam byla?? Vážně jako?" tvářila se. Na další naléhání naznačila, že se tam teda pude podívat, když tak votravuju ☐ . Klackovitým krokem lážo-plážo se dokohátala ke křoví a....ach to překvápko!! "Jeee heleee, SOBÍÍK!! SOOOBÍÍÍK, TO JE PARÁDA!!" a už kroužila vítězný kolečka zase.

Nějakou chvíli jsme si tam ještě hrály a pak už se šlo domů. Obě spokojený, obě usmívající se. A tak by to mělo být, ne?